

brat *frančišek* 4

- ČUDEŽI
- bl. Anton Martin Slomšek
- Sklic volilnega kapitlja OFS
- Duhovniško bratstvo OFS
- Festival FO in Frame
- Obisk kustosa Svete dežele

*Največji čudež,
ki ga lahko izprosi
kakšen izmed svetnikov,
je naše spreobrnjenje.*

Urednikova beseda

- 4 **Frančiškova duhovnost**
Čudeži svetnikov
Asiški mir
- 7 **Naša evangelizacija**
Luč na poti našega življenja
- 13 **Frančiškov svetni red**
Sklic volilnega kapitlja FSR Slovenije
Bl. Angela Salawa OFS
Duhovne vaje OFS v Piranu
Tudi mi smo med vami
- 19 **Iz naših družin**
Srečanje OFS PB Koper v Tolminu
50 let redovnih zaobljub Cite Skubin OFS
Volilni kapitelj KB Tolmin
Zaobljube v KB OFS Brezje
Štefanija Pekolj OFS
- 28 **Mladi Frančišku**
Služite Gospodu v Veselju
Festival FO in Frame: Jaz sem trta, vi mladike
Od počitnic do počitnic gradimo edinstvo
duha z vezjo miru
- 36 **Pravičnost in mir**
Sivina morja
- 37 **Korenine in sadovi**
Javier Garrido: Rožice sv. Frančiška (39 - 40)
- 40 **Sveta dežela**
Dan province slovenskih frančiškanov
s posebnim gostom iz Jezusove domovine
Občni zbor Društva prijateljev Svete dežele
2018 je bil v znamenju treh obletnic
- 46 **Razvedrilo**
Kvačkano veselje izpod Mojčinih prstov
Nagradni okvir

Brat Frančišek – ISSN 1408-0192.
GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA
(OFS) V SLOVENIJI.

Revija izhaja šestkrat letno.
Spletni arhiv: www.ofm.si/zb/revija_BF

Izdajatelj:
Založba Brat Frančišek, Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana, Slovenija, www.ofm.si/zb/

Za založbo:
Miran Špelič OFM

Člani uredniškega odbora:
Janez Papa OFM (odgovorni urednik)
Fani Pečar OFS (glavna urednica)
Peter Skoberne OFS (naslovnica)
sestre FMM (Naša evangelizacija)
Metod in Mateja Trajbarič OFS (Frančiškov svetni red);
Prispevke za rubriko OFS pošljite na e-pošto: revija.bf@fsr.si
Gregor Pavlič OFS (Razvedrilo)
NS FRAMA (Mladi Frančišku)
Fani Pečar OFS (Pravičnost in mir)
Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige)
Peter Lavrih OFM (Sveta dežela)

Logotip rubrik:
Aleš Porenta

Fotografije:
Internet, arhiv revije BF

Oblikovanje in priprava:
Tina Bruno, Založba Brat Frančišek

Tisk: ABO Grafika d.o.o., Ljubljana

Naklada: 2.200

Naslov uredništva:
Ul. škofa Maksimilijana Drževiča 7, SI-2000 Maribor
tel.: 02-22-85-113
E-mail: revija.brat.francisek@ofm.si

Rokopisov in slik ne vračamo.
Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Prispevke nakazujte na:
Narodni svet FSR Slovenije,
Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana

TRR SI56 0430 2000 3307 102, NOVA KBM d.d.;
sklic na 00 700-18.

Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Gospod naj ti podari mir!

Čudeži se dogajajo!
Vsakdo je že doživel nerazložljivo pomoč ali dogodek, ko so se uredile prej nerešljive zadeve. Doma ali v šoli, v službi ali na dopustu, v mladosti ali v starosti, na cesti ali med spanjem ... preprosto se nekaj zgodi, ne da bi na to imeli kakršen koli vpliv. No ja, v molitvi smo se dotaknili tega problema. In je bil rešen. Več o čudežih svetnikov v nadaljevanju.

Podrobneje bomo spoznali že poznane svetnika oziroma blaženega: škofa Antona Martina Slomška, ki naj nam izprosi narodno zavest in kulturno omiko.

Za jesen je sklican volilni kapitelj OFS, ko bodo izbrani novi člani narodnega vodstva OFS. Molimo in prosimo, da bi

kapitularji izbrali modro in pogumno vodstvo.

Med znanimi člani OFS se tokrat srečamo z neznano bl. Angelo Salawa, ki je živela v preprostosti in ponižnosti. V molitvah se lahko obrnemo nanjo, da bi prosila pri Gospodu za našo lastno preprostost in ponižnost.

Za nami so duhovne vaje OFS v Piranu, med nami pa deluje tudi duhovniško bratstvo OFS, ki je izvolilo novo vodstvo. Poglejte utrinke v rubriki »OFS«.

»Iz naših družin« nam prinaša obilje odmevov s kapiteljev in obljub z vseh koncev domovine.

Frančiškova mladina se je oglasila z obiska na hrvaškem narodnem srečanju FRAME v Metkoviću in s svojega Festivala FO&FRAMA, ki je bil letos v Slovenski Bistrici. Živahno pa je tudi v Sostrem.

Svetodeželska rubrika prinaša utrinke z obiska kustosa Kustodije Svete dežele in občnega zbora DPSD.

V »Razvedrilo« pa najdete še eno pozabljeno spretnost: kvačkanje. Seveda ste vabljeni tudi k napenjanju možganov pri nagradnem okvirju.

Želim vam umirjene in čudežev polne počitniške dni!

Vse dobro!
br. Janez Papa

Čudeži svetnikov

»Kje so moji ključii?«
»Kam sem založil očala?«

S takšnimi in podobnimi vprašanji se skoraj vsakodnevno srečujemo. In potem se spomnimo na tega ali onega svetnika, ki bi nam lahko pomagal. Sv. Anton Padovanski je označen kot priprošnjik za izgubljene stvari, in kadar se s prošnjo obrnemo nanj, hitro najdemo izgubljeno oziroma založeno stvar.

Priprošnjiki

Življenjepisi svetnikov nam mnogokrat prikazujejo življenje posameznih svetnikov v skoraj neverjetni luči. Kako jim je bila svetost položena že v zibelko in je bil njihov odnos do Boga neokrnjen od prejetja belega krstnega oblačila naprej. Tovrstni »sladki« in z »rožicami postlani« življenjepisi¹ pač pretiravajo, da bi nam vtisnili v srce podobo predanosti Bogu in zvestobe Kristusu. Nemalokrat pa se zgodi, da v svetnikih vidimo božansko moč in se obračamo nanje v pričakovanju magičnih rešitev naših problemov.

Svetniki niso bogovi, ampak so priprošnjiki pri Bogu. V moči svoje zvestobe in ljubezni do Boga nam izprosijo uresničitev naših prošelj. Tako so svetniki v prvi vrsti glasniki svoje vere in zaupanja.

Vera

»Resnično, povem vam: Če bi imeli vero kakor gorčično zrno, bi rekli tej gori: »Prestavi se od tod tja!«, in se bo prestavila in nič vam ne bo nemogoče« (Mt 17,20). Jezusove besede nam pokažejo resnični vir za čudežno delovanje. Brez vere in zaupanja smo podobni tistim, ki so od Jezusa pričakovali znamenja, niso pa bili pripravljeni spremeniti svojega odnosa do Boga in ljudi. Svetnik se ne rodiš, ampak postajaš. In prej ko se začneš zavedati te svoje postopne rasti vere in zaupanja v Gospoda, prej se tudi zaveš svoje majhnosti in nebogljenosti v odnosu do Boga. In ko prebiramo življenjepise svetnikov, ki so napisani v tej »ne-sladki« in z »rožicami ne-postlani«² luči, spoznavamo njihov trd boj za ohranjanje zvestobe Gospodu. In to je vera. Trd boj.

² Primer takega življenjepisa sv. Frančiška pa je npr. *Sveti Frančišek Asiški* avtorja Johanna Jørgensena.

¹ Primer tovrstnega življenjepisa o sv. Frančišku so vsem znane Rožice sv. Frančiška.

Čudeži

Zakaj Jezus razodeva svoje kraljestvo z znamenji in čudeži? Kot lahko preberemo v Kompendiju Katekizma Katoliške cerkve, »Jezus spremlja svojo besedo z znamenji in čudeži, da bi potrdil, da je kraljestvo navzoče v njem, Mesiju. Čeprav ozdravlja nekatere osebe, ni prišel zato, da bi odpravil vse zlo tu na zemlji, pač pa da bi nas osvobodil zlasti suženjstva greha. Izganjanje hudobnih duhov naznanja, da bo njegov križ zmagovit nad "vladarjem tega sveta" (Jn 12,31)« (KKKC 108).

Zato je eden od kriterijev za ugotavljanje svetosti tudi dejstvo o obstoječih čudežnih dogodkih na priprošnje posameznih svetniških kandidatov. Svetniki so namreč tisti, ki so že pri Gospodu in ga gledajo iz obličja v obličje. Tam lahko prosijo za nas.

Največji čudež, ki ga lahko izprosi kakšen izmed svetnikov, je naše spreobrnjenje. Ljudje največkrat pričakujemo takojšnje uslišanje in delovanje naših molitev in prošelj. Nihče, ne svetniki ne Bog, pa ne deluje na klik ali pritisk na gumb. Potreben je odnos, potrebno je zaupanje.

Zavetniki

V tradiciji Katoliške cerkve se je izoblikovalo veliko področij, kjer so še posebej dejavni in »uspešni« posamezni svetniki.³ Mladi in stari, različni stanovi in družbe, naravne in druge katastrofe, poklici in dejavnosti, zaljubljeni in bolni ... za vsakogar se najde kakšen zavetnik svetnik, ki še posebej bdi nad njimi. Ta področja so »dodeljena« posameznim svetnikom zaradi različnih lastnih izkušenj, ki so jih imeli svetniki v svojem življenju in nas zato v naših stiskah lažje razumejo.

³ Prim. Zavetniki, vir: <http://svetniki.org/zavetniki/>, dne 14. 6. 2018.

Ko se torej v svojih prošnjah in molitvah obračamo na svetnike, nas ti razumejo in čutijo naše potrebe ter za nas prosijo pri Gospodu, da nas usliši. Bolj ko je pristna naša prošnja, bolj nas svetniki začutijo in prosijo za nas.

Sklep

In če ne »vržemo« svoje molitve v pravi poštni nabiralnik?

Brez skrbi, tudi če ne vemo, kateri svetnik je zavetnik za določeno področje, naša molitev ni nikoli »v prazno«. »Glavni izvajalec«, tisti ki uslišuje naše prošnje, je Bog, svetniki so samo priprošnjiki.

Asiški mir

Šla sem po kamnitih asiških ulicah
in iskala mir.
Nisem ga našla.
Moje srce je vriskalo od sreče,
da sem lahko spet tukaj in zdaj,
moja duša je pela,
moje ustnice so v tišini glasno molile.

Šla sem čez zelene umbrijska griče
in iskala mir.
Nisem ga našla.
Trave so se glasno zibale v vetru,
prašne poti so molile za dež,
drevesa so igrala jesensko simfonijo
v vseh barvah,
sončnice so se spogledovale s soncem
in blatne poti so ječale v bolečini.
Šla sem skozi velika mesta in prijazne vasi
in iskala mir.
Nisem ga našla.
Hiše so se glasno prerivale in iskale svoj
prostor,
ceste so hitele v daljavo,
semaforji so neutrudno utripali
in ponavljali rdeča-rumena-zelena.

Šla sem v veličastne cerkve in bazilike
in iskala mir.
Nisem ga našla.
Angelčki so se hihitali,
svetniki so se ogorčeno spogledovali,
prazne klopi so čakale in se naglas
dolgočasile
in sveče na oltarju so goreče utripale.
Šla sem tja dol v kapelo,
zapuščeno, majhno, prašno, temačno,
in iskala mir.
Pozno zvečer smo tam utrujeni imeli
sveto mašo.
Slike na ikonostasu so zrle v nas
in nas pozdravljale,
psalm je bil glasna pesem zahvale,
otročiček v zibelki pod oltarjem
me je gledal in se smejal.
V vsaki glasno izgovorjeni prošnji,
v vsaki naši zahvali,
v vsakem stisku roke in objemu,
v vsaki solzi, ki je spolzela po licu,
v glasni Aleluji
sem iskala mir.
In našla sem ga.
Mir.
Moj mir.
Asiški mir.

Ester

Luč na poti našega življenja

ANTON MARTIN SLOMŠEK

V letošnjem letu je svetništvo rdeča nit katehez za srečanja po krajevnih bratstvih OFS. Celotne kateheze, ki so jih pripravili v mariborskem pokrajinskem bratstvu, so dosegljive na spletni strani OFS, na tem mestu pa je v vsaki številki Brata Frančiška le krajša spodbuda ob enem izmed predstavljenih slovenskih svetniških kandidatov.

Vodilo OFS – Čudeži svetnikov

Frančiškovi sestre in bratje naj bodo navzoči s pričevanjem svojega človekoljubnega življenja, pa tudi s pogumnim osebnim in skupnim delovanjem za pospeševanje pravičnosti, še posebno v javnem življenju. Zavzemajo naj se za take konkretne predloge, ki so v skladu z vero. (Člen 15)

Svetopisemski odlomek – Sir 44,1–15

Izkažimo čast slavnim možem, našim očakom po njihovih rodbinah.

Veliko slavo je ustvaril Gospod, to svoje veličastje – od davnine.

Bili so vladarji v svojih kraljestvih, zaradi svoje moči znameniti možje, svetovalci zaradi svoje pameti, označevalci prerokb; voditelji ljudstva s svojimi nasveti in zaradi razumnosti v poučevanju ljudstva; v njihovi vzgoji so bile modre besede.

Bili so takšni, ki so za pesmi iznašli napeve in pisali pripovedne pesnitve.

Bogati možje so bili, obdani z močjo, v miru so živeli po svojih domovih.

Vse te so slavili njihovi sodobniki, bili so ponos v svojih dneh.

Med njimi so taki, ki so zapustili ime, tako da še odmeva njihova slava.

So pa tudi taki, za katerimi ni spomina; izginili so, kakor da jih sploh ne bi bilo.

Postali so, kakor da bi se ne bili rodili, in tako tudi njihovi otroci za njimi.

Ti pa so možje usmiljenja, katerih pravična dejanja niso utonila v pozabo.

Z njihovimi potomci bo ostala dobra dediščina, njihovi vnuki.

Njihovi otroci so ostali zvesti zavezam, in po njihovi zaslugi tudi njihovi otroci.

Na veke bo ostal njihov rod, njihova slava ne bo zbledela.

Njihova telesa so pokopali v miru in njihovo ime živi iz roda v rod.

Ljudstva bodo pripovedovala o njihovi modrosti, občestvo bo oznanjalo njihovo slavo.

Življenje Antona Martina Slomška

26. november 1800 se je premožnemu kmetu Marku Slomšku in njegovi dvajsetletni ženi Mariji, rojeni Zorko, rodil prvi od osmih otrok, sin Anton. Anton je imel brezskrbno otroštvo. Za gmotno blagostanje je poskrbel že njegov praded Štefan Novak. Ta je kar od petih gospodarjev kupil posestva in jih zaokrožil v

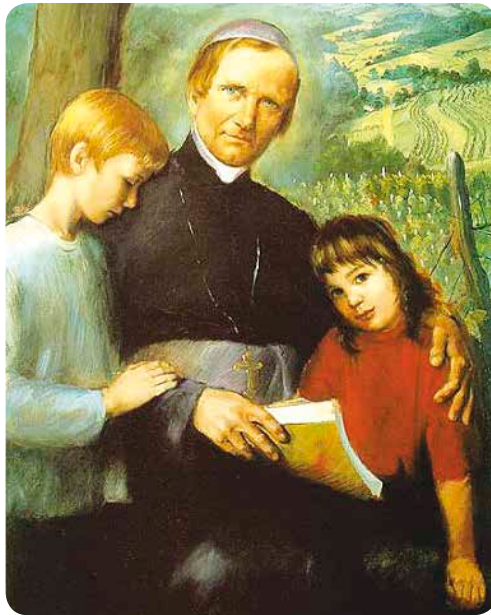

posestvo Slom, s tem pa je spremenil tudi svoj priimek v Slomšek. Oče Marko je bil izučen čevljar in tako nikoli ni manjkalo obiskov in naročil pri hiši.

Poleti 1811 je v župnijo Ponikvo prišel za kaplana Jakob Prašnikar. Ob koncu šolskega leta je pod cerkvenim orehom pred župljani in visokimi uradniki iz Celja s šolarji opravil nekakšno malo maturo. Tako je kaplan dvigal med ljudmi pomen izobrazbe in šolanja. Na enem takih izpraševanj se je najbolje odrezal Anton Martin in za nagrado dobil molitvenik in mošnjiček z denarjem. Antonova mati je bila naklonjena šolanju svojih otrok, oče pa je bil bolj zadržan. Uka željnemu Antonu in mami je priskočil na pomoč kaplan Prašnikar in prepričal očeta, da je Antonu dovolil nadaljnje šolanje v Celju. Pomagal mu je tudi potem, ko je 10. januarja 1816 umrla Slomškova mama.

Slomšek: študent, profesor, lektor in mentor v eni osebi

Poleti 1819 je Anton Martin Slomšek prišel v Ljubljano, da bi končal še dva letnika filozofije, ki ju v Celju ni bilo. Tu mu je bil sošolec France Prešeren. Medtem je izvedel, da je mogoče v Senju v Dalmaciji hitreje opraviti licej, zato je že po prvem semestru zapustil Ljubljano in do poletja 1820 opravil manjkajoča letnika liceja. Vpisal se je v celovško bogoslovje, potem pa je prišla iz ljubljanskega gubernija odločitev, da v Senju pridobljena izobrazba ne ustreza za avstrijske šole. Nič ni pomagalo, ponoviti je moral letnika. Dobra stran tega zapleta je bila, da se je spoprijateljil z licejskim profesorjem matematiki Matijo Ahaclom. Vodstvo celovškega bogoslovja je Slomšku že v prvem letni-

ku zaupalo skrb za semeniško knjižnico. V njej je Slomšek našel neizčrpen vir za svojo intelektualno lakoto. O tem pričajo številni zvezki iz njegove zapuščine, ki jih je napisal med prebiranjem knjig.

Še nekaj je, s čimer je Slomšek že takoj na začetku »vzel sapo« profesorjem v bogoslovju. Ustanovil je zasebno stolico za slovenski jezik. Ponudba je prijetno presenetila. Vsa štiri leta je seminar obiskovalo po 50 slušateljev, ki niti niso imeli posebnih zadržkov do »bruca«, ki jim je bil od prvega letnika dalje profesor, lektor in mentor v eni osebi. Ne pozabimo, takrat se je pisalo leto 1821. Slovenci so bili brez uporabne slovnice in brez primernih leposlovnih knjig, ki bi se jih dalo uporabiti pri pouku. Takrat je Slomšku veliko pomagal jezikoslovec Metelko iz Ljubljane.

Po letih kaplanovanja je Slomšek po vrnitvi v celovško bogoslovje kot spiritual nadaljeval jezikovno izobraževanje bogoslovcev.

Slomšek kaplan, župnik, nadžupnik ...

Slomškovo prvo kaplansko mesto je bilo na Bizeljskem leta 1825. Ob Slomškovem prihodu so z roko v roki hodili alkoholizem ter z njim povezano nebrzdano spolno življenje in strast po pravdanju. Slomšek je ocenil, da gre za slabosti, ki se jih da s prosvetljevanjem, šolanjem otrok in požitvijo verskega življenja spraviti v sprejemljive okvire. Poln mladostne gorečnosti je začel delati na prej omenjenih področjih pastoralnega dela. Napredek je bil kmalu viden. Ni pa ga bil vesel tisti, ki bi se ga moral najprej razveseliti – Slomšku predpostavljeni župnik Ludovik Batistik. Slomšek je čez dve leti zaprosil za premestitev, saj je bila poklicna ljubosumnost rak rana medsebojnega sodelovanja in skupnega dela.

Slomšek je prišel za nadžupnika v Vuzenico iz celovškega bogoslovja, kjer je bil pred tem devet let duhovni vodja ali spiritual bogoslovcem krške in lavantinske škofije. Za svojim predhodnikom je dobil slabo oskrbovano župnijo in župnišče. Slomska je skoraj kap, ko je kot župnik izvedel, da so v hudi zimi, ko Pohorci niso mogli v dolino in tudi župnik ne k njim, svoje mrličke zakopali v sneg in jih šele po spomladanski odjugi

pokopali. Slomšek je takrat presodil: »Cesarski odloki gor ali dol, pošten državljan, ki plačuje davke, si tega ne zasluži.« Začela se je dolga borba z državno birokracijo, v kateri je Slomšek uspel in Pohorcem vrnil župnijo, ki pa ni bila zastoj. Dekret o ustanovitvi župnije je namreč stopil v veljavo, ko je Slomšek, zgolj ob podpori ljudi, uspel postaviti župnišče in spremljajoča gospodarska poslopja za preživljanje novega župnika.

Slomškovi priročniki za mladino in knjige

Vuzenica je rojstni kraj Slomškovega učbenika Blaže in Nežica v nedeljski šoli. Knjiga je bila takrat novost tako po izbiri vsebin kot po metodični in didaktični zasnovanosti. Seveda pa je Slomšek skrbel za razvoj šolstva tudi drugače. Morda kot utrinek to, da je bil eden prvih pri nas, ki je s svojo modro besedo prepričal starše, da so sprejeli obvezno cepljenje otrok proti nalezljivim boleznim (kozam).

Spomladi 1844 je lavantinski škof Kutnar prosil Slomška, takrat župnika v Vuzenici, da prevzame nadzor nad cerkvenimi šolami v škofiji, hkrati pa ga je sprejel med kanonike in svoje najbližje svetovalce. Slomšek je službo sprejel v

prepričanju, da šolstvo potrebuje reformo. Prvi korak k bolj kakovostni šoli je bil izid Drobtnic, letopisa za učitelje, starše in vzgojitelje.

V tistem času je Slomšek zaprosil oblast, da bi mu odobrile ustanovitev Društva za širjenje knjig. Metternichovemu režimu se je ideja zdela »prenevarna«, ker bi širila bralno kulturo in omiko med Slovenci, zato so Slomškovo prošnjo zavrnili. Šele šest let kasneje je uspel s skupino napredno usmerjenih koroških Slovencev ustanoviti Mohorjevo družbo, ki že preko 150 let širi tiskano besedo med Slovenci doma in po svetu.

Leta 1845 je bil Slomšek imenovan za celjskega opata. Lavantinska škofija je segala od Koroške do Save na jugu. Škofijski sedež je bil v Št. Andražu na severozahodu škofije. Iz pastoralnih vzrokov to ni bilo najbolj ugodno, zato je celjski opat nadomeščal škofa na

Spodnjem Štajerskem. Toda Slomšek je bil celjski opat le dva meseca. Že dva dni po prihodu v Celje ga je salzburški nadškof prosil, da prevzame mesto lavantinskega škofa. Volja predstojnikov je bila Slomšku sveta, zato je ponujeno škofovsko službo, čeprav nerad, sprejel.

Slomšek je bil kot škof vzor svojim duhovnikom. Sam osebno je prevzel najbolj zahtevno dušnopastirsko delo, to je pastoralo telesno in duševno prizadetih ter pastoralo obrobni skupin. V tistem času so bili taki obrobneži berači. Slomšek jih je zbiral v stolni cerkvi, z njimi opravljal katehezo in jih pripravljaj na prejem zakramentov. Po končanih cerkvenih obredih pa jih je povabil na prigrizek v škofovsko palačo. Tako se ga je prijel vzdevek »škof beračev«. Slomška to ni motilo. Za človeško bedo in stisko je videl neumrljive duše, ki so bile vredne njegove pozornosti in ljubezni.

Ekumenski delavec

Slomšek je bil tudi velik ekumenski delavec. Bolela ga je needinost med kristjani, zato je vabil k delu in molitvi za preseganje žalostne razdeljenosti. Ustanovil je Bratovščino sv. Cirila in Metoda, ki jo je potrdil tedanji papež Pij IX. Pridružili so se ji kristjani iz vse Evrope. Apostolstvo je (sicer v manjši meri) živo še danes.

Modro odločanje

V svojem življenju pa ni žel samo uspehov in odobranja. V tistih nemirnih časih je Slomšek dobil iz celovškega bogoslovja neprijetno pismo. Podpisalo ga je okoli šestdeset bogoslovcev prvih treh letnikov in v pismu zahtevalo spremembe v semeniškem življenju, proste izhode in

kadrovske zamenjave predstojnikov, ki so bili po njihovem mnenju prestrogi. Slomšek je moral disciplinsko ukrepati. Za take primere je bila predvidena izključitev. Dogodek so dobro izkoristili mediji in bogoslovce prikazali kot žrtve nerazumljenih narodnostnih pravic. Po njihovem naj bi bili izključeni zgolj zato, ker so zahtevali vključitev slovenskega jezika v študijski program bogoslovja. V kočljivem položaju je skupaj z vodstvom bogoslovja sprejel odločitev. Osemnajst bogoslovcev je Slomšek izključil in jih takoj sprejel nazaj. Ugodil je njihovim zahtevam in upošteval njihove želje po kadrovske spremembah. Hkrati pa je spoznal, da morajo biti bodoči duhovniki v bližini in neposrednem stiku s svojim škofom. V glavi se mu je rodila drzna misel – ustanovitev visoke bogoslovne šole na škofijskem sedežu, in še druga – prenos škofijskega sedeža iz obrobja škofije v središče. Oboje se je v polni meri uresničilo s prenosom sedeža škofije iz Št. Andraža v Maribor. Z visoko bogoslovno šolo je Slomšek postavil temelje Univerzi v Mariboru.

Zadnja leta življenja

Slomšku je po premestitvi škofijskega sedeža v Maribor ostalo še tri leta življenja in škofovanja. Imel je hernijo diska – zdrš medvretenčne ploščice. Prvi napad je doživel na poti čez Ljubelj leta 1851. Mnogi so se čudili, od kod Slomšku moč, da je kljub preteči nevarnosti opravil še toliko dela. Ne samo da se je z veliko vnemo in prizadevnostjo posvečal župnijam svoje škofije in jih redno obiskoval, ampak so mu predstojniki naložili eno najtežjih nalog – inšpekcijski pregled benediktinskih samostanov v Avstriji in na Češkem.

Leta 1861 je doživel ustanovitev slovenske čitalnice v Mariboru. Naslednje leto je odpotoval v Rim in se udeležil razglasitve japonskih mučencev za blažene. Pot je bila zanj tvegana, toda njegova poslednja želja je bila, da vidi večno mesto in se osebno zahvali papežu za premestitev škofijskega sedeža v Maribor. V začetku meseca septembra je še birmoval po župnijah laškega

dekanata. Pet dni pred svojo smrtjo pa se je poslednjič srečal z duhovniki svoje škofije, zbranimi na duhovnih vajah v Rogaški Slatini. Vedel je, da je nacionalizem vdrl tudi med duhovniške vrste in začel ločevati nemško in slovensko govoreče duhovnike. Takrat jim je dejal: »Zavračam idol poganškega nacionalizma, kakršnemu se danes v Italiji, na Madžarskem, da, tudi v marsikateri državi žrtvujejo najsvetejši interesi. Spoštujem pa naravne značajske poteze vsakega ljudstva kot dar božji in zato tudi materin jezik vsakega ljudstva kot prvo sredstvo za njegovo izobraževanje.« Govor je Slomšek začel v slovenskem jeziku, ga nadaljeval v nemškem in končal v slovenskem. S svojimi sobraty je zmolil še tri očenaše: prvega v latinškem jeziku (vera), drugega v nemškem jeziku (jezik domovine) in zadnjega v slovenskem jeziku za tistega med njimi, ki bo prvi umrl. In prvi je umrl on. To se je zgodilo v sredo, 24. 9. 1862. Pogrebne slovesnosti je v soboto vodil graški škof Otokar Attems ob asistenci celovškega in ljubljanskega škofa. S pesmijo sta se od škofa poslovila nemški in slovenski pevski zbor. Zemeljski ostanki škofa Antona Martina Slomška so počivali v kapelici Žalostne Matere Božje na mariborskem pokopališču do prihoda Nemcev leta 1941. V stiski vojnega časa so ljudje množično romali na Slomškov grob in zajemali moč za svoje preizkušnje. Na zahtevo okupacijske oblasti so morali krsto prenesti na drug kraj in v naglici so izbrali frančiškansko cerkev v Mariboru. Od tam so krsto leta 1978 prenesli v mariborsko stolnico. Janez Pavel II. ga je leta 1999 v Mariboru razglasil za blaženega. Od takrat naprej verno ljudstvo moli, da bi bil Slomšek razglašen za svetnika.

Svetnik danes

Ob zgledu Antona Martina Slomška in njegovem delu za narodno zavest si lahko zastavimo katero od spodnjih vprašanj:

Katero knjigo sem nazadnje prebral in kdaj je bilo to? Kaj iščem/najdem v knjigah? Po kakšni vrsti knjig najraje segam? Kaj me odvraca stran od tega, da bi bral?

Ali kdaj razmišljam o tem, kakšen je moj odnos do slovenskega – materne jezika? Kaj mi pomeni materinščina? Bi jo z lahkoto zamenjal za drug uradni govorni jezik?

Kako prenašam ljubezen do materne jezika na otroke? Jih kdaj spomnim, kakšen zaklad je slovenski jezik in da je njihova naloga, da ohranijo to zapuščino prednikov za svoje potomce?

Nebeški Oče!

*Blaženi škof Anton Martin Slomšek
je luč na poti
našega krščanskega življenja.
Naj nas spremlja njegov zgled
in podpira njegova priprošnja,
da bomo v edinosti s teboj
in med seboj napredovali v veri,
upanju in ljubezni
in bodo uslišane naše prošnje
za njegovo kanonizacijo.
To prosimo po Kristusu,
našem Gospodu. men.
Oče naš ...
Zdrava Marija ...
Slava Očetu ...*

Frančiškov svetni red Slovenije
Narodni svet

SKLIC VOLILNEGA KAPITLJA

FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA SLOVENIJE

Drage sestre in bratje OFS ter duhovni asistenti!
V skladu z Vodilom in Konstitucijami (člen 66/2a, 67/2a, 76/1) ter Statutom
Frančiškovega svetnega reda Slovenije

sklicujem

Narodni volilni kapitelj Frančiškovega svetnega reda Slovenije,
ki bo od 16. do 18. novembra 2018

v Domu duhovnosti Sv. Benedikt v Kančevcih.

Prosimo sv. Frančiška in sv. Klaro, sv. Elizabeto Ogrsko in sv. Ludvika IX.
za podporo pri pripravah, da nam skupaj z molitvijo vseh bratov in sester OFS
izprosijo obilo delovanja Sv. Duha.

Mir in dobro

Ljubljana, 5. junija 2018

br. Metod Trajbarič OFS, predsednik narodnega sveta

3. EVROPSKI KONGRES OFS IN FRAMA Litva, 20. – 26. avgust 2018

Znani člani Frančiškovega svetnega reda

Bl. Angela Salawa OFS

Angela Salawa se je rodila v kraju Siepraw pri Krakovu na Poljskem 9. septembra 1881 kot zadnja v družini z devetimi otroki. Njena starša sta bila preprosta, bogaboječa delavca, oče Bartolomej je bil kmet in kovač, mama Eva pa gospodinja. Oba sta ji privzgojila preprostost in zavzetost pri delu. Zaradi revščine je že v otroštvu poznala pomanjkanje in lakoto, iz česar so kasneje izvirali tudi njeni problemi z zdravjem. Angela je doma živela do svojega 16. leta, nato je odšla v Krakov, kjer je začela delati kot služabnica. Delno se je v mesto umaknila tudi zato, ker ni želela ubogati svojega očeta in se poročiti. Tudi njena sestra Tereza, ki je delala kot služabnica v Krakovu in pri kateri je bivala, je potrdila, da ni čutila poklicanosti v družinsko in zakonsko življenje. Po dveh letih je njena sestra umrla, še pred tem pa je Angeli položila na srce, naj postavlja Jezusa na prvo mesto. In to je tudi storila. Čeprav je že v otroštvu začutila Jezusov klic, naj se mu popolnoma preda, ji zaradi slabega zdravja ni uspelo vstopiti v kakšen ženski samostan. Tako je ostala v svetu in sama položila zaobljube čistosti in kreposti. Leta 1912 je postala sestra v Frančiškovem svetnem redu, blizu se je čutila svetemu Frančišku, posebno zaradi njegovega razhoda z družino, kar se je zgodilo tudi njej. Ko je namreč umrla njena mama, je ugotovila, da je bil spor iz mladosti precej večji, kot je domnevala, saj jo je mama razdedinila.

Ko se je leta 1911 začela prva svetovna vojna, je Angela ostala v Krakovu in ob svojem rednem delu skrbela tudi za

vojake ne glede na to, kateri strani so pripadali. V bolnišnici so jo zaradi njenega odnosa klicali »sveta gospa«. Ob tem pa je bilo načeto tudi njeno zdravje (problemi z želodcem in multipla skleroza), vendar svojega trpljenja ni kazala drugim. Leta 1916 jo je delodajalec obdolžil kraje in je izgubila službo. Na koncu je živela sama v kletnem prostoru, zapuščena od družine, prijateljev in sosedov. Tik pred smrtjo so jo prepeljali v bolnišnico sv. Zite v Krakovu. Umrla je 12. marca 1922.

Ob začetku postopka za beatifikacijo so njeno telo s pokopališča prenesli s baziliko svetega Frančiška v Krakovu. Za blaženo jo je razglasil papež Janez Pavel II. 13. avgusta 1991.

Duhovne vaje OFS v Piranu

Piran, 20.–22. april 2018

Letošnje pomladanske spomladanske duhovne vaje za sestre in brate Frančiškovega svetnega reda in vse, ki jih privlači karizma sv. Frančiška, so bile v drugem najstarejšem samostanu manjših bratov v Sloveniji, v minoritskem samostanu sv. Frančiška Asiškega v Piranu. Duhovnih vaj se je od petka zvečer do nedelje popoldan udeležilo 32 sester in bratov iz vseh treh pokrajinskih bratstev.

Osrednja tema duhovnih vaj je bilo svetništvo in naša poklicanost k svetosti. Voditelj duhovnih vaj, narodni duhovni asistent **p. Martin Gašparič, OFM Conv.**, je ob zgledu svetnikov pomagal odkrivati našo lastno pot hoje za Gospodom. Kot je zapisal v svojem povabilu na duhovne vaje v *Bratu Frančišku*: »Svetost ni izbira, ampak

obvezna vsebina vsakega kristjana (lahko rečemo še posebno tistih, ki želijo živeti evangelij po zgledu sv. Frančiška

Darovi za revijo BF

- 5 € Marcola Lidija
- 10 € Marjan Peneš, Milka Kotrle, Župnija Podgraje, Alojz in Franc Rudman, Komar Ivana Frančiška, Janez Gregorc, Modrijan Mojca, Jukič Zdenka, Milač Golež Marija, Tisel Majda, Demšar Darinka
- 15 € Šobrl Barbara, Justinek Neža, Pegan Jože Žpk, Marija Žižek, Vidmar Marija, Monika Kovač, Toman Vanda, Turk Zinka
- 20 € Vida Nahtigal, Marija Jagodic, Pepca Kramžar, Šolske sestre, Blatnik Marta, Šolske Sestre, Nadškofija Ljubljana, Brulc Jožica, Ana Matanič, Doroteja Božič, Marija Fercak, Brejc Anton, Sobočan Ivan, Marija Selih, Kajfež Katarina, Bogoslovno Semenišče, Ferdinand Rus, Lapajne Jelena, Marija Železnikar, Roman Kričaj, Branko Božič, Lesjak Franc, Peter Skoberne, Markežič Nadija, Franc Lovrenčak, Marija Stariha
- 25 € Marija Jager, Župnija Olimlje, Tomaž Mrzljak, Frančišek Markelj, Sever Ana
- 30 € Šolske Sestre DND, Majda A. Samaluk, Oražem Franc, Albina Krek, Župnija Hajdina, Župnija Odranci, Pflègeheim Der Schulschwester, Mestno Župnišče Celje, Erika Teran, Jože Urbanija, Barbara Kompara, Anica Vadnjal, Dolores Omahen, Žveglič Marija Penzion Sreča, Jožef Gostečnik, Vizintin Bogdan,
- 40 € Kočan Zdenka, ŠS Ljubljana in Zemun, Šolske Sestre
- 50 € Župnija Dobrova, Sestre Frančiškanke
- 54 € KB NM Sv. Lenart
- 60 € Špendal Ferdinand
- 80 € FSR Podnanos
- 96 € FSR Sv. Ožba
- 100 € FSR Celje, FSR Sv. Trojica, Jožef Kovačec
- 120 € Župnija Šoštanj
- 140 € Katarina Pernek
- 165 € KB FSR Nazarje

2.610 € Skupaj

Bog povrni vsem darovalcem!

Asiškega), da bi v svojem življenju (kot potencialni »svetniki«?) odgovorili na klic »k polnosti krščanskega življenja in k popolni ljubezni«.

V duhovnih nagovorih se je p. Martin najprej naslonil na misli o svetosti, ki so zapisane v Svetem pismu, in predstavil kriterije za ugotavljanje svetosti. Udeleženci duhovnih vaj so razmišljali in izbirali svojega »najljubšega« svetnika ali svetnico, ki so ga predstavili v skupni molitvi litanij.

Vsebina duhovnih vaj in datum sta se naključno ujela s praznikom sv. Ju-

rija, zavetnika župnije v Piranu, ki ga vsako leto slovesno obhajajo. Zato je bila zadnji dan duhovnih vaj v program vključena udeležba pri slovesni procesiji s kipom sv. Jurija s Tartinijevega trga do župnijske cerkve sv. Jurija. Pater Martin je somaševal pri slovesni evharistiji. Po sveti maši pa so se tudi udeleženci duhovnih vaj pridružili množici na vrtu pastoralno-kulturnega centra Georgios.

Duhovne vaje so sklenili s sklepnim razmišljanjem p. Martina, po kosilu pa so se odpravili proti domu.

Mirko Potočnik OFS

Tudi mi smo med vami

Zal mnogi ne vedo, da smo med vami, škofijski duhovniki in diakoni, ki pripadamo duhovniškemu bratstvu Frančiškovega svetnega reda. Smo mala čreda, ki se zbira enkrat mesečno, navadno pri bratih frančiškanih na Viču. Izrekli smo obljube in smo tudi mi redovniki. Drugačni od ostalih, ki jih vidite v habitih, vendar smo redovniki. V našem bratstvu je bilo kar nekaj znanih slovenskih duhovnikov, naj naštejemo samo nekatera znana imena: škof Jožef Pogačnik, duhovnik in svetniški kandidat Anton Strle, duhovnik Franc Ksaver Lukman, duhovnik Marijan Arhar ...

Naš duhovni voditelj je p. Zdravko Jakop OFM, ki nas redno spodbuja k duhovnosti sv. Frančiška v našem življenju škofijskega duhovnika. Omenil sem že, smo mala čreda; približno devet se nas bolj ali manj redno zbira vsako zadnjo sredo v mesecu. Zakaj se tokrat na kratko predstavljamo in oglašamo? Našemu dosedanjemu vodstvu

je potekel mandat in v sredo, 23. maja 2018, smo imeli volitve novega vodstva.

Novo vodstvo Duhovniškega bratstva OFS je: predsednik Anton Slabe, podpredsednik Maks Ipavec, blagajnik France Urbanija, odgovorni za vzgojo Slavko Kimovec in tajnik Aleš Tomašević.

Na sam dan volitev v našem bratstvu nas je obiskala s. Mateja Trajbarič, ki nas je pred volitvami spodbudila z naslednjimi besedami: Frančišek ni nikoli vabil, bratje so sami zaradi njegovega zgleda prišli k njemu. Temeljni pogoj za bratstvo je prijateljstvo. Pri prijateljstvu ne sme manjkati vljudnosti, ki izhaja iz ljubezni. Nikoli se v bratstvu ne sme pozabiti na obzirnost in zavedanje poklicanosti, da mi je Gospod dal brate. Talenti, ki so nam dani, so nam dani za služenje drugemu.

Volilni kapitelj smo zaključili s sveto mašo, pri kateri smo obnovili svoje zaobljube, ter bratskim kosilom pri bratih frančiškanih, za kar smo jim vedno znova hvaležni.

Aleš Tomašević

Srečanje OFS PB Koper v Tolminu

Dar bratstva – po Frančiškovih stopinjah skupaj na poti«. Takšno je bilo geslo letošnjega srečanja sester in bratov OFS iz Koprške pokrajine 19. maja 2018 v Tolminu. Prvotno je bilo načrtovano samo kot srečanje svetov KB naše pokrajine, potem pa smo prišli kar vsi, ker se radi družimo, ker smo z bratstvom obdarjeni, ker ga imamo radi ... Pridružili so se nam tudi gostje iz ljubljanske pokrajine, med njimi predsednik NS OFS Slovenije br. Metod.

Srečanje smo začeli na najlepši možni način – s sveto mašo v lepi tolminski praznično okrašeni (v nedeljo so obhajali sveto birmo) cerkvi Marije Vnebovzete. Somaševanje je vodil p. Boris Markež OFM. Med homilijo nas

je navduševal in opominjal z zgledi iz življenja godovnika tega dne, kapucinskega brata laika sv. Krišpina Viterbskega. Lepo so pri tem bogoslužnem slavu z besedo in petjem sodelovali člani vseh bratstev. Naj navedem samo besede zahvale s. Cvetke: »Zdaj smo srečni in veseli vsi, ko je Jezus prišel v naša srca, in se Ti, Nebeški Oče, zahvaljujemo za vse dobrote in milosti, ki nam neprestano jih tvoja usmiljena roka deli. Hvala ti Marija, Mati, naša ljubljena Gospa, tukaj si zelo nam blizu, z Jezusom si naša vsa. Koliko si prošenj že uslišala, izprosila nam dobrot, z nami še ostani, k Bogu vodi našo pot.«

Po okrepčilu s kavo, čajem in sladicami nas je p. Boris napolnil še z duhovnim okrepčilom. Spregovoril nam je o daru bratstva. Povzemam samo nekaj poudarkov njegovega bogatega razmišljanja:

»Dar je nekaj, kar prejmemo, kar nam je podarjeno brez naših zaslug. Za dar smo lahko hvaležni, moramo biti hvaležni. Dar moramo uporabljati in ga deliti. Prvi dar je dar življenja, da sploh smo, od rojstva do smrti in v večnost ... Življenje nam je bilo podarjeno v družini, v občestvu, ne samo v skupnosti. Skupnost definira interes, občestvo pa povezuje ljubezen. Prava ljubezen je kot sveča. Njen plamen sveti, greje, sveča pa se pri tem použiva, daruje. Tudi v bratstvu smo, če se zavedamo daru bratstva, občestva, srečni in zadovoljni. Srečni smo, če se darujemo, če kot sveča izgorevamo. Brez tega zavedanja in darovanja zapademo v materialnost, potrošništvo. Ko osrečujemo drugega, smo srečni. Srečni smo, ker smo prejeli dar bratstva. In hvaležni moramo biti za

to poklicanost in za sprejem v bratstvo. V bratstvu postane ljubezen konkretna, se udejanji, dobi obraz: prijateljstvo, vljudnost, obzirnost, zastonjskost, zaupanje ... Glavni in najboljši prijatelj je Bog! Pojem vljudnosti vključuje bonton, oliko, iskrenost, odsotnost hinavščine, dvoličnosti ... Obzirnost izključuje pridigarstvo, farizejstvo. Vrtnice zavijemo v papir, da se obdarovanec ne zbode. Kar koli storimo, za to ne pričakujemo plačila, protiusluge, vse delamo brez računice. Spomnimo se Jezusa: »Karkoli ste storili kateremu ..., ste meni storili.« Da bomo vse to zmogli, potrebujemo hrano: molitev, Božjo besedo in sveto evharistijo. Kruh močnih je hrana za občestvo, za bratstvo. Molitev, osebna in občestvena, je hrana za bratstvo. Prošnje, hvaležnost, slavljenje nam pomagajo, da smo služabniki stvarstvu in

ne obratno. Bodimo obzirni do sester in bratov, ne poslušajmo samo besed, ampak tudi srca. Vključimo notranje uho. Sprejmimo različnost in drugačnost, če je božja. V različnosti vedno odkrijemo kaj novega, lahko nam poglobi vero in zaupanje v brata. Bratstvo je kraj evangelizacije, kraj misijonarjenja, kraj veselja. V bratstvu se samouresničujemo, če čutimo poslanstvo za služenje. Bratstvo ni kraj brezbrčnosti, vseenosti ... Skrbeti moramo za druge, moliti za pokojne sestre in brate, občudovati sestre in sobrate. In hvaležni moramo biti zanje. Temelj bratstva je tudi odpuščanje in sprava. Odpustim lahko sam, za spravo pa sta potrebna dva. Moliti je treba za tistega, ki se noče (še ne more) spraviti. Bratstvo naj raste v ljubezni, v veselju! V bratstvu prejmemo, smo obdarovani,

moramo pa tudi dajati, darovati. Bratstvo ni samo vtičnica, na katero se priključimo in iz nje prejmemo elektriko, ampak smo obenem tudi sami generator, ki polni našo bratsko občestvo.«

Gostoljubni Tolminci so nas po opoldanskem angelovem češčenju okrepčali z odlično joto. Br. Mirko nam je nato predstavil Smernice za življenje v bratstvu, ki jih je že pred leti napisal p. Mihael Vovk OFM (dostopne so na spletni strani OFS). Sledeča predstavitev vseh bratstev naše pokrajine je pokazala vso mavrično različnost in obenem vso edinstvo napajanja iz Sonca, ki je nekoč navdihnilo našega očeta Frančiška, da je zapel Hvalnico stvarstvu. Sledimo in posnemajmo ga z vso ponižnostjo in ljubeznijo do sester in bratov!

Zapisal Stanko Šorli OFS

50 let redovnih zaobljub Cite Skubin OFS

V torek, 24. aprila 2018, smo se veselili 50 let zaobljub v Frančiškovem svetnem redu naše sestre Cite Skubin. Obljube življenja po evangeliju in vzoru sv. Frančiška Asiškega je izrekla točno pred 50 leti v cerkvi Marijinega oznanjenja v Ljubljani. Celebrant je bil takrat p. Polikarp Brolih. Za redovno ime si je, takrat 24-letno dekle, izbrala ime Katarina. Na vprašanje, kaj jo je nagovorilo, da se je tako mlada odločila za to pot, odgovarja, da je bil to Sv. Duh. Sv. Duha še danes rada prosi za pomoč. Pri njej nas nagovarjata njena milina, skromnost in ljubezen, s katero je v življenju naredila veliko dobrega in tako ostala zvesta obljubam, ki jih je izrekla pred 50 leti. Zato smo se odločili, da njeno obletnico praznujemo slovesno v cerkvi med sv. mašo. To je bil praznik tudi za celotno naše bratstvo, saj ne bo nihče od sedanjih sester in brata

dočakal tako visoke obletnice zaobljub.

Ker je bil to ravno dan vizitacije v naši župiji sv. Antona Padovanskega na Viču v Ljubljani, ki jo vodijo bratje frančiškani, je mašo vodil provincial frančiškanov p. Marjan Čuden ob somaševanju naših patrov. P. Marjan nam je s svojo toplo in občuteno besedo približal lik sv.

Frančiška, ki je kljub 800-letni oddaljenosti še vedno mlad in zanimiv. Prav tako nas še vedno nagovarja s svojo zaljubljenostjo v Kristusa in je vreden posnemanja. Še posebno lepo nam je približal življenje po Vodilu sv. Frančiška v svetnem redu. Praznovanje so s svojo prisotnostjo polepšali sestre in bratje iz Narodnega sveta, brat Metod Trajbarič, predsednik, in sestra Jana Potokar ter iz Pokrajinskega sveta Ljubljana, sestra Mateja Trajbarič, predsednica PS OFS Ljubljana, in brat Tomaž Potokar. Tako smo se čutili močno povezani s celotnim slovenskim Frančiškovim svetnim redom.

Po maši so sledile čestitke. Praznovanje smo nadaljevali v samostanski obednici, kjer smo slavljenki nazdravili s šampanjcem, se z njo veselili ob skrbno pripravljeni mizi in bratskem druženju. Za zaključek smo se posladkali s torto s Frančiškovim pozdravom Mir in dobro.

Sestre OFS KB Vič

Volilni kapitelj KB Tolmin

V torek, 8. maja 2018, smo se bratje in sestre KB Tolmin najprej srečali pri večerni sveti maši v cerkvi Marije Vnebovzete, kjer je sv. mašo ob somaševanju p. Mihaela Vovka daroval domači župnik g. Damijan Bajec. Naše srečanje smo nadaljevali v učilnici župnijskega doma, kjer smo se zbrali na volilnem kapitlju, ki se ga je udeležilo 16 bratov in sester z zaobljubo. Na kapitlju sta bila prisotna predsednica Pokrajinskega sveta s. Barbara Furlan in duhovni asistent PS p. Mihael Vovk, ki sta kapitelj tudi vodila, ter domači duhovni asistent g. Damijan Bajec in Silvij Čibej.

Predsednica PS s. Barbara Furlan nas je nagovorila in poudarila duh služenja, ki naj bo lastnost vseh Frančiškovich bratov in sester.

P. Mihael Vovk pa je podal spodbudne misli »K Bogu obrnjeno srce« iz Frančiškovega potrjenega vodila. Tukaj

sv. Frančišek prosi brate, naj odstranijo vse ovire, da bi lahko služili Bogu s čistim srcem, s slavljenjem in zahvaljevanjem ter s kontemplativno držo.

Sledila so poročila iz preteklega obdobja. Domači duhovni asistent g. Damijan Bajec je delo bratstva pohvalil, predvsem glede medsebojne povezanosti članov in odprtosti navzven.

Skupaj smo zmolili molitev k Svetemu Duhu in prebrali svetopisemski odlomek 1Flp 10,4-10.

Na kapitlju je bilo izvoljeno novo vodstvo KB za prihodnje triletnje, in sicer: Marinka Kenda, predsednica
Mirjam Marinič, podpredsednica
Ida Kavčič, tajnica
Jožica Kavčič, blagajničarka
Irena Rot, odgovorna za vzgojo

P. Mihael je blagoslovil novo vodstvo, vsi smo zmolili molitev zahvale in zapeli zahvalno pesem.

Naredili smo fotografijo novega sveta KB in vseh prisotnih ter se ustavili v prijetnem pogovoru ob kruhkih in pecivu naših skrbnih sester.

Irena Kenda in Marinka Kenda OFS

Zaobljube v KB OFS Brezje

Letošnja nedelja Svete Trojice je bila za KB OFS Brezje še posebej slovesna: na mogočno drevo Frančiškovega svetnega reda so se za večno vcepile štiri mladike: trije bratje in ena sestra, ki so med sveto mašo položili zaobljube. Zaključek noviciata in obhajanje zaobljub je vedno praznik ter priložnost za veselje in upanje.

Novo zaobljubljeni, Marija Urh, Janez Urh, Jože Podmenek in Franc Podmenek so obljubili zvestobo evangeliju in Vodilu OFS. Zavezali so se, da bodo v svetu, vendar ne od sveta, zato bodo živeli po zgledu sv. Frančiška Asiškega. Kot poudarja sedanji papež Frančišek, Gospod kliče k svetosti vse, brez razlikovanja glede na poklic, starost in socialne razmere. Vsi smo

torej poklicani k svetosti, vsak v tistem položaju, v katerem se nahaja, vsak na svoj način. Svetost, h kateri nas kliče Gospod, pa bo rasla po malih dejanjih. »Ne boj se svetosti,« spodbuja papež. »Ne bo ti vzela moči, življenja, veselja. Ravno nasprotno, postal boš tisto, za kar si te je Oče zamislil, ko te je ustvaril, in boš zvest samemu sebi.«

Marija, Janez, Jože in Franc so v času noviciata spoznali, da je njihova pot svetosti način življenja, kot ga določa Vodilo Frančiškovega svetnega reda. To Vodilo se čudovito ujema z napotki papeža Frančiška, ki nam naroča, da se na svet, ki je poln prepira, odzivamo s krotkostjo, da dopustimo, da nas prebode bolečina drugega, in smo sočutni, medtem ko svet gleda stran, da pomagamo drugim in jim tudi odpustimo, da ohranimo čisto srce pred vsem, kar umaže ljubezen do Boga in bližnjega.

Sveto mašo je daroval duhovni voditelj KB OFS Brezje, p. dr. Leopold Grčar, zaobljube pa je sprejela predsednica KB OFS Brezje s. Anica Švab. Po sveti maši je v prazničnem in slovesnem vzdušju potekalo redno mesečno srečanje OFS, med katerim je brat David Ravnik vstopil v noviciat. Praznično srečanje smo sestre in bratje zaključili s kratko, a zelo okusno pogostitvijo. Bila je priložnost za druženje, za pogovor in medsebojno obogatitev.

Tako sta se v veselju in praznovanju zaključili dve poti: pot uvajanja za Davida in pot začetne vzgoje za Marijo, Janeza, Jožeta in Franca. Novo zaobljubljeni bratje in sestra so stopili na zahtevno, a lepo pot uresničevanja Frančiškovega ideala v vsakdanjem življenju. Sledili bodo Vodilu, ki je po besedah bl. Pavla VI. resničen zaklad v naših rokah. Zaklad, ki odgovarja na to, kar Cerkev od članov OFS pričakuje. Trudili se bodo, da bo njihova prisotnost povsod prinašala bogato sporočilo veselja, radosti, globoke vere, sloge in miru.

Helena Bešter OFS

Štefanija Pekolj OFS

Štefanija Pekolj OFS je 9. oktobra 1955 naredila zaobljube v Frančiškovem svetnem redu. Po njih je tudi živela. Sestre iz KB Vič se je spominjajo kot blage in dobre žene, ki je rada molila in pomagala, kjer je bilo potrebno.

Rodila se je 1. 10. 1924 v Globodolu (Gorenji Globodol 19) na domačiji svojih staršev Matije Pekolja in Rozalije Kmet. Imela je še pet bratov in eno sestro. Dva izmed bratov sta umrla še rosno mlada. Eden izmed bratov je bil po vojni pogrešan, zelo verjetno je končal v Kočevskem Rogu. Sestra pa je umrla teden dni po porodu, ko je bila stara približno 22 let. Njenega moža so po vojni odpeljali v Teharje, od koder se ni več vrnil.

Hodila je v osnovno šolo Globodol. Veliko se je učila, bila je namreč odličnjakinja. Srednjo šolo je obiskovala v Novem mestu, šolanje je nato nadaljevala v Ljubljani, vendar ga je morala predčasno zaključiti, saj ji je med 2. svetovno vojno po porodu umrla sestra, zato je prišla pomagat na domačijo, kjer je skrbela za svojo nečakinjo Pavlo. Takrat je bila stara 19 let in je nečakinji pravzaprav postala mama. Zanj je skrbela vse do svojega 30. leta, ko je nečakinja že odrasla.

Med svojo mladostjo v Globodolu ni veliko hodila iz hiše, veliko časa je namreč namenila skrbi za nečakinjo in starše, molitvi, ob nedeljah pa je rada tudi cel dan šivala. Njen najljubši nedeljski priboljšek so bili štruklji, sama pa je tudi rada pekla (krofe, kruh in podobno). Kljub svoji mirni in tihi naravi se je rada udeleževala vaških iger. Med 2. svetovno vojno je velikokrat partizanom z voli vozila hrano na Brezovo Reber oziroma tja, kamor so jo naročili.

Takrat svojih dohodkov ni imela, zato si je sposodila denar, da je lahko odšla v Ljubljano služiti kruh in si tako omogočila skromen samostojni začetek. Začasno si je sproti zaslužila tudi s priložnostnimi deli pri tapetniku. Kmalu po prihodu v Ljubljano sta ji umrla oba starša.

Zaradi želje po boljšem zaslužku je opravila nekaj izpitov, ki so ji omogočili zaposlitev na takratnem ljubljanskem sodišču. Delovala je kot tajnica, na delovnem mestu pa se je naučila izjemno lepo pisati, kar je bila ena izmed njenih posebnih lastnosti, po kateri so jo poznali tudi njeni bližnji. To delo je opravljala približno 30 let.

Najprej je stanovala na Verovškovi ulici v Ljubljani. Za vzdrževanje svojega gospodinjstva je obiskovala gospodinjski in kuharski tečaj. Velikokrat jo je prišla obiskat nečakinja Pavla, za katero je skrbela doma v Globodolu, vsak december ji je prinesla mah in smrekico iz

globodolskega gozda za božično vzdušje v njenem stanovanju.

Bila je zelo razumevajoča, ustrežljiva, radodarna in rada je pomagala drugim. Kadar je iz Ljubljane prišla na obisk v Globodol za božič, veliko noč in večje praznike, je vedno svojim bližnjim sorodnikom prinesla darila (oblačila, sladkarije, ...). Bila je brez otrok in partnerja. Ko je bila stara 28 let, je sicer nekoga spoznala, vendar tega njegov oče ni odobral, zato se odnos ni razvil. Bila je zelo mirna oseba, ampak kljub temu zelo zgovorna v družbi, saj je večinoma živela sama in je zato v pogovoru njena zgovornost zaživela. Veliko pozornosti je namenila svojim staršem, skrbi zanje in jim pomagala kolikor je mogla.

Na pogled je bila zelo urejena gospa. Rada se je udeleževala izletov, potovala je v Rusijo, Francijo, Veliko Britanijo in podobno. Bila je tudi zelo natančna in čista. Delala je namreč svoje milo. Belo perilo je vedno čistila v loncu, v katerem je prekuhala obleke. Svojo varčnost je kazala tudi v tem, da ni nikoli ničesar vrgla stran, vse obleke in čevlje je namreč obdržala.

V Ljubljani je živela do leta 2008, in sicer na Merčnikovi ulici na Viču v Ljubljani. Veliko svojega časa je namenjala obisku viške cerkve. Ker je živela v 5. nadstropju v bloku in počasi ni več zmogla povsem sama skrbeti zase, se je preselila nazaj v Globodol k svoji nečakinji, ki je skrbela zanjo. Tu je ogromno molila, poslušala Radio Ognjišče in prebrala veliko verske literature.

Ko tudi njena nečakinja ni zmogla več sama skrbeti zanjo, je leta 2014 odšla v Dom starejših občanov Novo mesto, kjer je ostala vse do svoje smrti.

Zapisala Anja Rozman
po pripovedi Pavle Rozman.

Služite Gospodu v Veselju

10. narodno srečanje hrvaške FRAME

V petek 20. aprila 2018, se je 9 slovenskih framašev odpravilo v Metković na 10. narodno srečanje hrvaške FRAME.

Tja smo prispeli zvečer, tako da smo zamudili petkov program – spoznava-

nje, sveto mašo in adoracijo. Vseeno pa nas je bil predsednica hrvaške FRAME, Anamarija Tomašević, zelo vesela in nas je zelo pristrčno sprejela, razložila potek vikenda in nam pokazala, kje se po dolgi vožnji lahko spočijemo.

V soboto smo zjutraj zmolili hvalnice, potem pa je sledilo predavanje brata Maria Knezovića. Spregovoril nam je o tem, da je vsak izmed nas original, ki ga Gospod ljubi, da moramo biti aktivni in ne samo čakati na prihodnost. Pou-

daril je, da je včasih treba žrtvovati tudi stvari, ki so ti najljubše (on se je odrekel košarki, da bi postal redovnik), ampak da se moramo kljub temu truditi in

biti pogumni. Mene in tudi 500 drugih mladih udeležencev je zelo nagovoril.

O njegovem predavanju smo se potem pogovarjali tudi po skupinah

v katere so nas razdelili. Na srečo sta si hrvaščina in slovenščina tako zelo podobni, da smo lahko člani skupine govorili vsak po svoje in se še vseeno razumeli.

Popoldne smo se udeležili različnih delavnic (o fotografiranju in snemanju, o šivanju ...) in predavanj (o spolnosti pred poroko, o policiji v Metkoviću ...), nekateri pa so šli obiskat starejše v dom ostarelih ali pa so s petjem po mestu širili naše veselje.

Sledila je molitev rožnega venca in maša, zvečer pa je zabavni večer oblikovala skupina *Hrvatsko Nadzemlje*. Odigrali so nekaj skečev, ki so bili zabavni, hkrati pa so imeli tudi močno moralno sporočilo.

V nedeljo smo imeli zjutraj najprej pogovor po skupinah, kjer smo povedali, kakšno se nam je zdelo srečanje, potem pa je sledila sveta maša. Po kosilu

smo se poslovili in zahvalili vsem voditeljem, ki so nas povabili in tako lepo skrbeli za nas.

Polni lepih spominov smo se odpravili proti domu, vmes pa smo se ustavili še v Medjugorju in ob morju.

Festival FO in Frame: Jaz sem trta, vi mladiki

V soboto, 19. maja 2018, je bil že 28. festival FO in Frame. Tokrat smo se Frančiškovi bratje in

sestre družili v Slovenski Bistrici, kjer imajo župnijski dom in vrtec blaženega Antona Martina Slomška, ki je bil letos osrednja tema srečanja, naslov pa znani evangelijski odlomek, ki ga lahko še kako dobro povežemo z blaženim škofom: »Jaz sem trta, vi mladiki.«

Skupine iz vseh župnij, kjer delujejo manjši bratje in sestre, ki so prišle na srečanje, so za predstavitev morale že doma izdelati svoj grozd in izbrati geslo skupine. Po besedah predsednice NS FO in FRAMA Karin Črnigoy se nas je skupaj

zbralo približno 100. Prišli so Frančiškovi otroci iz Vipavskega Križa, Celja in Nazarij, Ptuja, Maribora, Frame iz Štepanje vasi, Maribora in Sostra ter domačini vseh treh skupin FO, Frame in OFS.

Po predstavitvi je sledila velika igra po skupinah, kjer si je vsak za nagrado prislužil kosilo, nato pa katehezi, posebej za FO in posebej za FRAMO, ki sta ju pripravila s. Urša Marinčič ŠSFKK in br. Janez Papa OFM.

Za okusno pogostitev so ves čas med festivalom skrbeli bratje in sestre OFS Slovenska Bistrica.

Program se je nato zopet nadaljeval ločeno po starosti. Frančiškovi otroci so ustvarjali v raznovrstnih ročnih delavnicah, Frančiškova mladina in nekateri iz OFS-ja pa smo prisluhnili pričevanju brata Slavka Žižka OFS, ki nas je preko svoje osebne zgodbe nagovarjal k rasti in osebni odločitvi za življenje po zgledu svetega Frančiška. Povedal je, kako je vstopil v OFS ter kako doživlja bratstvo

v svojem življenju: kaj vse mu je dalo, kakšne preizkušnje je že doživel v času svojega življenja in kako sta mu pri tem pomagala skupnost OFS, katere član je, in odnos, ki ga živi z »Bogecom« (kakor ga dostikrat poimenuje brat Slavko).

Po tem delu je sledila skupna maša kot zaključek vsega dogajanja. Daroval jo je provincialni minister frančiškanov p. Marjan Čuden, ki nas je v pridigi popeljal v čase bl. Antona Martina Slomška in imel z nami nedeljsko šolo po zgledu učenika Blaže in Nežica v nedeljski šoli. Povedal nam je štiri pregovore blaženega škofa. Po koncu maše je vsak lahko prejel tudi vsem nam dobro znani plakat Blažeta in Nežice s škofom Slomškom.

Ura se je, kot bi mignil, premaknila na pol peto popoldne in čas je bil, da smo se poslovili in odpravili vsak na svoj konec naše prelepe Slovenije.

Posebno lepo je bilo na tem festivalu videti skupaj skoraj vse redove bratov in sester, ki so nastali po zgledu sv. Franči-

ška in delujejo v Sloveniji. Poleg že zgoraj omenjenih so bile z nami tudi sestre ŠSFKK, FBS, FMM in MS. Na poseben način, tako kot je zanje v navadi, pa so bile z nami tudi uboge sestre sv. Klare.

Katja Špende

Od počitnic do počitnic gradimo edinost duha z vezjo miru

**OB OBLJUBAH FRANČIŠKOVIH
OTROK IN MLADINE TER OBNOVI
ZAOBLJUB FRANČIŠKOVEGA
SVETNEGA REDA V SOSTREM**

Sredi pomladi je v Sostrem že tradicionalno čas, ko Frančiškovi otroci in mladina obljubimo še eno leto zvestobe zgledu svetega Frančiška. Na ta veliki dogodek se pripravljamo vse leto med našimi srečanji. Letos je dalo obljubo osem otrok in sedem mladih. Obred je bil na prvi majski petek pri maši, ki sta jo darovala g. Aleš Tomaševič in p. Danilo Holc.

Otroci so v letošnjem letu spoznavali vodilo za življenje preko katehez o srečevanjih, ki so jim jih pripravljali framaši, s pomočjo bratske animatorke Marjetke in župnika Aleša. V tem skupnem sodelovanju smo postali pravo bratstvo. V vsako srečanje nas je uvedel brat Leon (le oglejte si ga na fotografiji!) z zgodbo

iz življenja svetega Frančiška. Brat Leon je z nami sodeloval tudi pri božičnici, ki smo jo letos pripravljale skupaj vse Frančiškove skupine. Na preprost način nam je približal zgodbo odrešenja. Pa to ni edino sodelovanje Frančiškovih skupin. Nekatere sestre in bratje OFS in člani Frančiškovih popotnikov se pridružijo počitnicam FO in FRAMA, vsi pa skupaj obhajamo Transitus, molitev za mir v oktobru in se veselimo daril, ki jih po družabnem programu prinese

sveti Miklavž. Letošnje leto smo sklenili s sodelovanjem na festivalu FO in FRAMA, na katerega smo šli sicer v skromni zasedbi, zato pa so bile priprave zelo zabavne. S seboj smo namreč prinesli grozd iz balončkov, ki so veselo in močno pokali predno smo ugotovili pravi način nameščanja na ogrodje ☺.

Ob obljubah FO in FRAMA smo letos svoje obljube obnovili tudi sestre in bratje OFS. Kar nekaj nas je namreč obhajalo 10-, 15- in 20-letnico obljub. Med seboj imamo pa tudi že pravo starost, sestro Frančiško Černe, ki je lani obhajala 70-letnico obljub. Hvaležni smo za ta dar življenja v bratstvu, po katerem nas Gospod nosi kot na orljih perutih in vodi k sebi (prim 2 Mz 19,4). Pomaga nam, da dar Božjega življenja, ki smo ga prejeli pri krstu, oza-veščamo in se odpiramo Božjemu odrešenskemu načrtu za večno življenje.

Naj nas Gospod še naprej blagoslavlja in daje milosti za bratsko življenje, da

ga bomo tako slavili v veselju. Geslo, ki smo ga ponesli na festival, pa nas bo spremljalo še naprej: »Od počitnic do počitnic gradimo edinost Duha z vezjo miru.«

Mir in dobro!

*Nina Oven, FRAMA
in Marjetka Birk OFS, KB Sostro*

Sivina morja

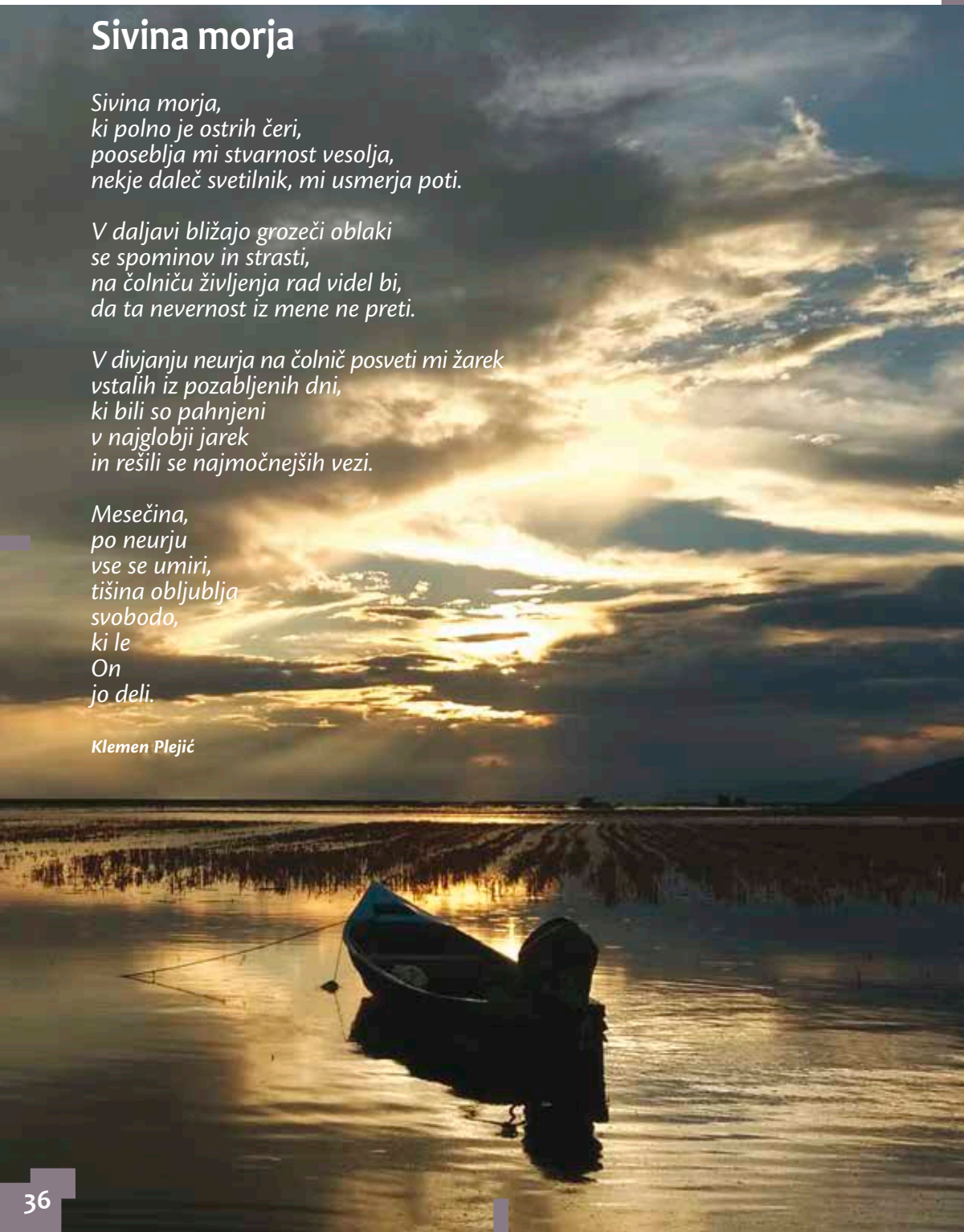
Sivina morja,
ki polno je ostrih čeri,
pooseblja mi stvarnost vesolja,
nekje daleč svetilnik, mi usmerja poti.

V daljavi bližajo grozeči oblaki
se spominov in strasti,
na čolniču življenja rad videl bi,
da ta nevernost iz mene ne preti.

V divjanju neurja na čolnič posveti mi žarek
vstalih iz pozabljenih dni,
ki bili so pahnjeni
v najgloblji jarek
in rešili se najmočnejših vezi.

Mesečina,
po neurju
vse se umiri,
tišina obljublja
svobodo,
ki le
On
jo deli.

Klemen Plejič

Javier Garrido

Rožice sv. Frančiška

na novo prebrane in premišljene (39 - 40)

XXXIX.

O čudoviti pridigi, ki jo je imel
konzistoriju manjši brat sveti Anton
Padovanski.

Čudovita posoda Svetega Duha, gospod sveti Anton Padovanski – eden izmed izbranih učencev in tovarišev svetega Frančiška, ki ga je imenoval za svojega vikarja – je nekoč pridigal v konzistoriju pred papežem in kardinali. V tem duhovnem svetu so bili moške raznih narodov: Grki in Latinci, Francozi in Nemci, Slovani in Angleži in še mnogo drugih narodnosti.

Vžgan od Svetega Duha je sveti Anton tako uspešno in pobožno, tako bistro-umno in sladko, tako jasno in razločno govoril o Bogu, da so vsi, kar jih je bilo v konzistoriju in kateresibodi narodnosti, jasno razumeli njegove besede, kot da bi pridigal v njih lastnem jeziku. In vsi so obstali začudeni in zdelo se je, da se je ponovil stari čudež apostolov, ki so na binkoštni praznik s pomočjo Svetega Duha govorili v vseh jezikih. In drug drugega so povpraševali z začudenjem: "Ali ni ta, ki nam pridiga, Španec? Kako da slišimo tedaj v njegovem govorjenju vsak svoj lasten jezik?" A tudi papež sam je z občudovanjem premišljeval globlino njegovih besed in rekel: "Resnično, ta mož je skrinja zaveze in zakladnica Svetega pisma!"

V hvalo Jezusu Kristusu in ubožcu Frančišku. Amen.

Premišljevanje

Sv. Anton Padovanski ni bil eden prvih Frančiškovih tovarišev. Verjetno je, da sta se srečala na enem prvih kapituljev reda. Gotovo ga je Frančišek zelo cenil in ga v pismu, ki mu ga je napisal, imenoval »moj škof«. Dal mu je dovoljenje, da bratom razlaga teologijo.

Zakaj ga *Rožice* predstavljajo kot zgled in frančiškanski ideal, če se v redu z njim uradno začne študij? Je to eno tistih neskladij, ki delajo to knjigo tako ljubko? Morda pa zato, ker je Anton oblikoval frančiškansko modrost ubožstva in molitve, študija in pridiganja?

Poglej, kako primerja Antonovo pridiganje s prenovo na binkoštni dan!

Vendar pa je res, da je Cerkev zbrana in živi po Besedi.

Poglej, kako kličejo Antona »Skrinja zaveze« in omara Svetega pisma.

Vendar pa je res, da je bilo pridigarju izročeno Sveto pismo, da ga poje, pogoltno in da se dvigne iz njegovih ust kot dvorezen meč in da je kot satje medu za tiste, ki ga poslušajo.

XL.

O čudežu, ki ga je Bog storil, ko je sveti Anton v Riminiju pridigal moriskim ribam.

Ljubi Jezus je hotel pokazati, kako zelo svet je njegov zvesti služabnik gospod sveti Anton in s kakšno pobožnostjo moramo poslušati njegovo pridiganje in njegove svete nauke. Zato je nekoč po nerazumnih živalih, namreč po ribah, osramotil nespamet nezvestih krivovercev, kakor je nekdanj v Stari zavezi po osličinih ustih osmešil Bileamovo neumnost.

Nekoč je prišel sveti Anton v Rimini, da bi privedel krivoverce, ki jih je bila tam velika množica, nazaj k luči prave vere in na pot resnice. Pridigal jim je tedaj več dni in razpravljal z njimi o Kristusovi veri in o Svetem pismu; ti pa ne samo da se niso vdali njegovim svetim besedam, temveč ga vsi zakrknjeni in trmasti niso hoteli niti poslušati.

Tako je šel nekega dne sveti Anton po božjem navdihnjenju k izlivu reke blizu morja. In stoječ na bregu med reko in morjem je pričel v božjem imenu pridigati ribam: "Poslušajte božje besede, ribe morja in reke, ker jih nezvesti krivoverci nočejo poslušati!" Po teh besedah je takoj priplavala taka množica velikih, majhnih in srednjih rib k bregu, kolikor jih še nikdar ni bilo videti ne v tem morju ne v tej reki. Vse so mogle glave iznad vode in se mirno, krotko in lepo razvrstile pred svetim Antonom ter pozorno motrile njegov obraz. Spredaj tik brega so se postavile majhne ribice, za njimi srednje in za temi, kjer je bila voda globlja, so stale velike ribe.

Ko so bile tako lepo razvrščene, začne sveti Anton slovesno pridigati in pravi takole: "Ribice, sestre moje! Na

moč ste se dolžne po svoji zmožnosti zahvaliti Stvarniku, ki vam je dal za stanovanje tako plemenito prvino, kjer imate poljubno sladko ali slano vodo; in pripravil vam je veliko pribežališče, da se izognete nevihtam; in še vam je dal jasno in prozorno okolje in hrano, da se morete preživljati. Ko vas je Bog, vaš ljubezni in dobrotljivi Stvarnik, ustvaril, vam je ukazal rasti in se množiti in vas je blagoslovil; in ko je prišel vesoljni potop in so vse druge živali pomrle, je samo vas Bog ohranil brez škode. Dal vam je nadalje plavuti, da lahko tekate, kamor vam drago. Vam je bilo odmerjeno po božjem ukazu shraniti preroka Jona in ga po treh dneh zdravega in čilega vreči na suho. Ve ste ponudile našemu Gospodu Jezusu Kristusu možnost, ko ubožec ni imel s čim plačati davka. Ve ste bile živež večnega kralja Jezusa Kristusa pred vstajenjem in po posebni skrivnosti tudi po njem. Zaradi vsega tega ste dolžne hvaliti in častiti Boga, ki vam je podelil take in tolikšne dobrote bolj kot drugim ustvarjeninam."

Na te in podobne besede ter nauke svetega Antona so pričele ribe odpirati usta in kimati z glavo; in s temi in podobnimi znamenji spoštovanja so na svoj način hvalile Boga. Ko je sveti Anton videl tolikšno spoštovanje do Boga, njihovega Stvarnika, se je v duhu razveselil in rekel z močnim glasom: "Hvaljen bodi večni Bog, zakaj bolj ga častijo ribe v vodi kot krivoverci in bolj slišijo njegov glas

brezumne živali kot pa nezvesti ljudje!" In čim dlje je sveti Anton pridigal, tem bolj je rasla množica rib in nobena se ni premaknila z mesta, ki ga je zavzela. Pri tem čudežu so pričeli ljudje vreti iz mesta, in med temi so bili tudi omenjeni krivoverci. Ko so ti videli tako nadnaraven in očiten čudež, so se v svojih srcih skesali in se vrgli k nogam svetega Antona, da bi slišali njegovo besede.

Tedaj prične sveti Anton pridigati o katoliški veri. Tako plemenito je govoril, da je vse te krivoverce spreobrnil in vrnil pravi Kristusovi veri. Verniki pa so se tega močno razveselili in bili so podkrepljeni in potrjeni v veri.

Ko se je to zgodilo, je sveti Anton z božjim blagoslovom dal ribam slovo in vse so se oddaljile s prečudovitimi znamenji radosti; in prav tako tudi ljudstvo. Sveti Anton pa je ostal v Riminiju še več dni; oznanjal je tam božjo besedo in obrodil v dušah mnogo duhovnega sadu.

V hvalo Jezusu Kristusu in ubožcu Frančišku. Amen.

Se nadaljuje.

*Posodobljeni prevod Alojzija Resa
pregledal in odmeve prevedel br. Miran Špelč.*

Premišljevanje

Polemika s krivoverci ne pozna otenkov. Krivoverci so zlobni, naši so dobri. Manj pripravi in manj modri so od živali. Primerjava z Bileamovo oslico ne bi mogla biti bolj na mestu.

Pisatelj poudarja čudež in njegov namen: spreobrnjenje prebivalcev Riminija. Vendar pa poezija prizora presega njegove izrecne namene.

- ☞ Vzorednica s Frančiškovo pridigo pticam (pogl. 16).
- ☞ Poročilo o navzočnosti rib v pripovedi o stvarjenju in odrešenju.
- ☞ Počlovečenje živalskega sveta.
- ☞ Svetništvo prenavlja svet enako kakor tudi oznanilo prerokov.

Frančiškanstva ne moremo razumeti brez tega postopka pobratenja z vsem ustvarjenim, ki objema vse ljudi in vse, kar je ustvarjeno. Od romantike in njene čutenja do narave je Frančiškova figura povezana s kozmično spravo. Danes se izraža tudi z ekološko skrbjo. Frančišek in frančiškan sta postala kraj srečanja z univerzalno človeškim.

Vendar pa včasih pozabimo, da je to sad procesa korenitega spreobrnjenja. Nasprotno, izpostavljeno je brezbriznosti in esteticizmu. Kadar poezija ne črpa iz zakladnice duha, tvega, da postane prazno natolcevanje.

Knjiga Rožic je nadvse poetična. Rossellini je to dojel in izrazil v filmu o Frančišku. Bratje so videti kot otroci; in kot otroci trpijo ali uživajo, delajo in pridigajo, molijo in se pogovarjajo. Evangeljsko otroštvo, ki preustvarja svet.

Dan province slovenskih frančiškanov s posebnim gostom iz Jezusove domovine

Frančiškani naše slovenske province se vsako leto zberemo na dnevni province. Dan province ima že zelo dolgo tradicijo. Ta dan je priložnost, da pridemo preprosto skupaj in se srečamo kot bratje, brez sestankov in dolgih bogoslužnih slovesnosti. Poleg družabnosti je vedno tudi kakšna duhovno-informativna

vsebina, obeležimo pa tudi naše osebnosti in provincialne obletnice. Če je dan province skoraj vedno v mesecu maju, pa se kraj srečanja spreminja glede na aktualno in zgodovinsko dogajanje v naši provinci.

V letošnjem letu smo obhajali dan province v sredo, 30. maja 2018, na Viču. S tem smo se spomnili 30-letnice delovanja Komisariata za Sveto deželo v naši provinci in 110-letnice župnije sv. Antona Padovanskega na Viču v Ljubljani. Ob tej priložnosti smo v goste povabili kustosa kustodije Svete dežele p. Francesca Pattona. Med nami pa je bil tudi naš nekdanji provincial sedanji ljubljanski nadškof p. Stane Zore.

Po skupni molitvi in uvodnem pozdravu našega provinciala p. Marjana Čudna nas je nagovoril kustos Svete dežele p. Francesco. Najprej je predstavil status in okvir delovanja kustodije. Že na začetku svojega mandata je uspel obiskati vse brate. Nekateri so v Siriji in na drugih vojnih območjih, ker želijo ostati s trpečimi in preganjanimi kristjani. Frančiškani se zavedajo svoje vloge, ki jim jo tudi za današnji čas zapletenih političnih in verskih situacij narekuje več stoletno izročilo navzočnosti manjših bratov na Bližnjem vzhodu. Kustodija deluje s pomočjo komisariata znotraj posameznih frančiškanskih provinc širom sveta. Komisarji se

trudijo širiti poznavanje Svete dežele s pripravljanjem promocijskega materiala in dogodkov, ki spodbujajo tudi sama romanja. Na romanjih mnogi doživijo milostne trenutke, ko na svetih krajih podoživljajo svetopisemska besedila in začutijo moč Svete dežele kot »petega evangelija.« Vse te osebne izkušnje pri-

spevajo k poglobljanju vere, ki je občestvenega značaja. Romarji pomembno prispevajo s svojo navzočnostjo, da domači kristjani, ki so sicer v manjšini sredi judovskega in muslimanskega sveta, začutijo pripadnost vesoljni Cerkvi in tesno povezanost z njo. Ta povezanost dobiva konkretno podobo tudi preko karitativne pomoči. »Petrov novič«, ki je nabirka velikega petka, ter mnogo drugih oblik finančne pomoči omogočajo vzdrževanje svetišč, gradnjo socialnih stanovanj in šol, ohranjanje določenega števila delovnih mest in še vrsto karitativnih projektov, ki skušajo

primerno odgovoriti na določene krizne situacije.

Ob tej priložnosti smo dobili potrdilo, da smo Slovenci lahko upravičeno ponosni na našega komisarja p. Petra Lavriha, ki že trideset let sledi vsem tem smernicam sodelovanja s kristjani na Bližnjem vzhodu. Kustos in naš provincial sta mu ob tem jubileju izrekla posebno priznanje. Kustos je podelil spominski medaljon našemu nadškofu p. Stanetu in provincialu p. Marjanu. P. Petru pa bodo to priznanje podelili na njegovem naslednjem romanju v svete kraje.

Provincial p. Marjan se je v imenu vseh slovenskih frančiskanov zahvalil kustosu za prijazen obisk naše dežele in mu za spomin izročil repliko milostne podobe Marije Pomagaj z Brezij. To podobo je prejel tudi naš komisar p. Peter. Zelo se je razveselil, kajti odslej bo krasila prostore komisariata na Viču. Naj Marija Pomagaj še naprej varuje našega dragega p. Petra in njegove romanje na vseh poteh iskanja Božje lepote v stvarstvu in zgodovini odrešenja.

p. Ambrož Mušič

Občni zbor Društva prijateljev Svete dežele 2018 je bil v znamenju treh obletnic

V treh avtobusih smo se odpravili na drugo stran Karavank, eden je pobral zveste članice in člane društva na Jezerskem. Na tokratnem srečanju je bilo prvo voščilo namenjeno življenjskemu jubileju našega predsednika p. Petra Lavriha (1953), drugo več kot dvema desetletjema dela našega društva (1996) in tretje njegovemu pastoralnemu delu vodenja Komisariata Svete dežele v Sloveniji (1988). Trije vzroki za zahvalo, tople spomine na prehojene poti in smeje načrte za prihodnja leta.

Občni zbor DPSD. V letnem poročilu je predsednik društva p. Peter Lavrih poleg opravljenega dela društva podrobno opisal svoje tridesetletno vodenje Komisariata Svete dežele, ki deluje v okviru Kustodije Svete dežele. Delo je prevzel leta 1988 v drugačnih politično-gospodarskih razmerah kot so sedanje. Takole pravi: »Pastoralna dejavnost, ki se izvaja na celotnem območju našega oznanjevanja (Izrael, Palestina, Jordanija, Sirija, Egipt, Libanon ter otoka Ciper in Rodos), skrbi za dvaindvajset župnij ter za številne cerkve in kapele. Kakor po vsem svetu imamo tukaj veliko aktivnosti za mlade, kraje za srečanja in vzgojo. Socialne in druge dejavnosti so orientacijske točke za pomoč številnim priseljencem, ki zaradi dela prihajajo iz katoliških držav. V naše šole hodi več kot deset tisoč učencev in študentov. Odprte so za vse, za katoličane in kristjane vseh vrst, za muslimane in Jude.«

Njihova dejavnost teši lakoto po kruhu in kulturi, pomirja bolečine bolezni

in nasilja, prinaša upanje v boljšo prihodnost, vzgaja ljudi, da se učijo živeti z različnostmi in so odprti za dialog ter si prizadevajo za blaginjo dežele.

Nedavno je slovensko frančiškansko provinco obiskal p. Francesco Patton, kustos (varuh) Svete dežele. »Bratje frančiškani nadaljujejo osemstoletno (od leta 1219) zvestobo deželi, v kateri se je rodil naš Odrešenik, tam učil, umrl in vstal od mrtvih.«

Javno je pohvalil prizadevanje slovenskega Komisariata, ki tudi v okviru Društva prijateljev Svete dežele zbira materialno pomoč ljudem v teh krajih. Pomembno pastoralno dejavnost opravlja p. Peter, ki je z romarji že 155-krat obiskal Sveto deželo in jo približal našim ljudem. »Mnogi so odšli kot popotniki, a so se vrnili kot romarji.«

S sodelavci duhovniki zna potešiti potovalno radovednost, približati romarsko vzdušje in zapolniti duhovno potrebo. To je svetovni rekord majhnega naroda in vzor mnogo večjim državam v prizadevanju za podporo pri ohranitvi krščanstva v ogroženih krajih. Nadaljuje pastoralno delovanje knezoškofa Antona Jegliča, ki je leta 1910 prvič organizirano romal s skupino 540 Slovencev v Sveto deželo. Ne mrtvi kamni zgodovine odrešenja, ki se je odvijala pred dva tisoč leti, le romarji poživijo in oživijo vero v vstalega Kristusa.

Za letošnje spomladansko romanje, ki je bilo povezano z letnim občnim zborom, smo izbrali vsestransko kulturno središče Slovencev Sodalitas v Tinjah na avstrijskem Koroškem. Sprejel nas je rektor g. Jože Kopeinig (1941), ki kot novodobni apostol koroških Slovencev vodi ustanovo že 47 let. O vsestranskem delu te ustanove govori podatek, da letno pripravijo približno 600 dogodkov (predavanja, razstave, družinska srečanja itd.), ki jih vsako leto obišče okoli 14.000 ljudi. Tudi nam so predstavili svoje delo, še posebno pa teološko razlago mozaika p. Rupnika, ki krasi njihovo kapelo. Sodalitas ali Sodaliteta je nad 100 let staro

Darovi za Sveto deželo (april - maj 2018):

4 €	Pavla Starc
5 €	Marija Šter, Neznani darovalec
7 €	Zofija Krmec
10 €	Lilijana Dolničar, Rafaela Marija Faletič, Srečko Kramar, Zlatko Krivonog, Ida Lesjak, Joži Rokavec, Marija Urbanija, Zinka Vadjnal, Mara Vilar, Marjeta Žbogar
12 €	Stanislav Stanič, Stanislav Stanič
15 €	Tomaž Arčon, Alenka Lučka Črtanec, Alojzija Munda, Marija Oblonšak, Stanislav Stanič
20 €	Gašper Blažič, Gašper Blažič, Vencelj Cankar, Jože Čemažar, Silvija Goršin, Franc Gradišek, Marinka Grdadolnik, Antonija Grmek, Jože Hribar, Andrej Ivančič, Zdenka Jukič, Katarina Kajfež, Marija Knez, Tadeja Krišelj, Ivanka Pristovnik, Ivanka Pristovnik, Polona Sibic, Stanislav Stanič, Adela Tanacek, Marija Zorko, Marija Žveglič, Neznani darovalec
25 €	Franc Cankar
30 €	Sabina Dolinar, Janez Grošelj, Marjan Klemenčič, Nikolaja Malalan, Natalija Mozetič, Irena Saksida, Zalika Špes, Aleš Vozel
35 €	Stanislav Dolšak
40 €	Martina Orožen, Pavla Turk, Marij Žvanut
50 €	Matija Cencelj, Jožica Jančar, Irena Jurca, Helena Kenda, Silvester Kopriva, Andrej In Majda Oberstar, Marija Šubic, Marija Zupan, Neznani darovalec
60 €	Nika Beravs, Vlasta Globevnik
70 €	Janja Škrabec
100 €	Marko Kolar, Slavica Kuželj, Marija Šifrer
250 €	Milka Radič
3.000 €	Marta Rauh
5270 €	Skupaj

združenje slovenskih duhovnikov na Koroškem, v okviru katerega so duhovniki širili in ohranjali slovensko besedo, ustanavljali kulturna, prosvetna in izobraževalna društva, imeli celo kmetijsko šolo, organizirali izobraževalne tečaje po vaseh ter spodbujali gospodarsko in združniško dejavnost med Slovenci na Koroškem. Člani Sodalitasa so bili mnogi znani koroški slovenski duhovniki. Nekateri od njih so bili zaradi narodne zavednosti v času nacizma mučeni in umorjeni. Nanje spominja spominska plošča v domu v Tinjah. Hudo je bilo tudi med drugo svetovno vojno. Vsaka slovenska beseda je bila v cerkvi, celo v spovednici, prepovedana. Vendar je sedanji čas prinesel nova razmišljanja.

»Naša hiša je hiša izobraževanja, umetnosti in dialoga. Beseda dialog pri nas ni modna muha, ampak stvarnost. Dialog se imenuje tudi naš programski list. Pod našo streho se srečujeta nemško in slovensko govoreča Koroška. Smo stičišče obeh narodnostnih skupin, kar nam priznavajo tudi mnogi nemško govoreči Korošci. Še posebno smo ponosni, da postajamo tudi vseslovenski dom. K nam prihaja vedno več skupin in posameznikov iz Slovenije. Naša vrata in naša srca so vedno odprta,« je povedal Jože Kopeinig.

»Moja druga velika srčna zadeva je pomoč slovenskim misijonarjem. V Celovcu vodim misijonsko pisarno. Ponosen sem, da smo ob skrbi za slovenske misijonarje pomagali tudi pri študiju skoraj 3000 bogoslovcev v njihovih domovinah, od

Indije, Afrike in Srbije do Ukrajine.«

Za slavnostno sv. mašo je p. Peter izbral cerkev Marije Vnebovzete v Globasnici, kjer župnikuje g. Peter Sticker, zaveden Slovenec, arheolog in patrov dolgoletni prijatelj. Prisluhnilo smo njegovim besedam. Z veseljem je romarjem predstavil zgodovino krščanstva v teh krajih, zlasti v burnih stoletjih preseljevanja ljudstev od 4. stol. dalje. Ta kraj leži pod goro sv. Heme, ki je bila naselbina že v sivi davnini. Starodavni Kelti so tu v 3. stol. pr. Kr. postavili svetišče njihovega božanstva louvenat. Po njem je dobila ime rimska cestna postaja luenna in tudi Podjuna, ki je ime za te doline v sedanjih časih. Kmalu po letu 500 po Kr. je zgradila katoliška krščanska skupnost romanskega prebivalstva svojo cerkev. Germanska ljudstva v soseščini so bili arijanski kristjani. Zanje je bil Kristus Bogu Očetu le podoben (ne enak). Svetega Duha so imeli za Kristusovega Duha. Vendar sta katoliška in arijanska skupnost po letu 600 nehali delovati. Relikvije so odnesli v dolino in nastalo je 900 let trajajoče obdobje zgodovine, ki je čakalo na sv. Hemo. Njej v čast so okoli leta 1500 sezidali cerkev, ki je z muzejem biser na Hemini romarski poti, ki vodi iz Črne v Sloveniji v Krko (Gurk) na Koroškem.

Za potrebno družabno plat romanja in v spomin na tri obletnice smo se ustavili v bližnjem gostišču Mohorič (Mochoritsch). Hitro postreženi, slovensko nagovorjeni. Veselili smo se srečanja in priložnosti za pogovor ter doživljali občutek, da smo del velike družine z dobrodelno mislijo.

ab

Romanje v Lurd

4. – 8. oktober 2018
5 dni, z vlakom

PROGRAM:

1. dan, 4. 10. (četrtek): z jutranjim vlakom preko Italije ob Azurni obali do Marseilla, prenočevanje v hotelu. Ta dan večerja ni vključena.

2. dan, 5. 10. (petek): nadaljevanje z vlakom v Lurd, sv. maša, namestitev za 2 dni, večerja, procesija, prenočevanje.

3. dan, 6. 10. (sobota): sv. maša, pobožnosti v Lurdu – sv. Bernardka in njene življenjske postaje, votlina, rojstna hiša, krstni kamen, procesija, prenočevanje. Ta dan bo poln penzion.

4. dan, 7. 10. (nedelja): dopoldne še v Lurdu, odhod vlaka proti Marseillu, namestitev za eno noč, večerja, prenočevanje.

5. dan, 8. 10. (ponedeljek): zjutraj nadaljevanje vožnje preko Italije s priložnostjo v Ljubljano zvečer.

Cena: **495 € za člane, starejši od 60 let – 465 €**

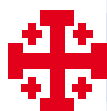
V ceno je vključeno: vozovnica za vlak, namestitev v hotelih (4 noči) v 2- ali 3-posteljnih sobah, polpenzion, vodstvo, nezgodno zavarovanje tujina, organizacija in DDV. Vstopnine niso vključene. Doplačilo za enoposteljno sobo – 100 €. Po prijavi boste prejeli podatke za plačilo akontacije 200 €.

PRIJAVE po pošti, telefonu, na spletu ali e-pošti:
DRUŠTVO PRIJATELJEV SVETE DEŽELE V SLOVENIJI
Tržaška 85, 1000 Ljubljana, SLOVENIJA
Telefon: 01 24 44 250, GSM: 041 669 134
www.sveta-dezela.si
komisariat@rkcs.si

Pri prijavi vedno oddajte podatke:

priimek in ime, rojstni datum, naslov,

številka osebnega dokumenta, e-naslov in telefon

Pozabljene spretnosti

Kvačkano veselje
izpod Mojčinih prstov

Mojca Strah se navdušuje nad svetim Frančiškom in pripada KB Sostro. Hodi tudi v skupino Frančiškovih popotnikov. Svoje prijatelje ob njihovih praznikih rada razveseli s prav posebnim darilom. Mojca namreč kljub petim otrokom najde čas za svoje umetniško ustvarjanje, saj nadvse rada kvačka. Pod njenimi prsti nastajajo prave umetnine: igrače, prtički, odevice, copatki, uhani, oblekice, šali, kape in še in še. Že v otroštvu jo je stara mama naučila kvačkati, potem pa je na to pozabila. Leta kasneje je na internetu našla vzorce in ideje ter ponovno začela ustvarjati. Pravi, da je na spletnih straneh mogoče najti veliko brezplačnih vzorcev in zelo dobro razlago.

Pa se lotimo dela:

1. Potrebujemo bombažno prejo različnih barv, kvačko št. 2 in za igračke še polnilo.
2. Pri delu je treba paziti, da so vse zanke enako napete in dovolj čvrste, saj tako polnilo ne uhaja.

Igračke so primerne tudi za dojenčke, saj so pralne, mehke in prijetne na otip.

Seveda tudi tu velja, da vaja dela mojstra!

Gospo Mojco sem obiskala Mateja Trajbarič OFS

Nagradni okvir

Poiščite pet besed s štirimi črkami, ki jih zahtevajo opisi, in jih navpično vpišite v debelo obrobljeni srednji del lika. Zaradi lažjega reševanja sta dve črki že vpisani. Če posamezne črke nato s pomočjo številk prenesete v okvir na robu lika, boste na poljih od 1 do 18 prebrali rešitev – obe imeni in priimek slovenskega rimskokatoliškega duhovnika, škofa, pisatelja, pesnika in pedagoga. Njegov god obhajamo 24. septembra. Kot pogoj za razglasitev za svetnika je potrebna še potrditev čudeža, ki se je zgodil na njegovo priprošnjo.

Sestavila: Frančiška Pavlič

1. vtekanje oziroma kraj, kjer voda vteka,
2. prenehanje življenja, preminutje,
3. največja kopenska žival,
4. vzidek, vdolbina v zidu (npr. za kip),
5. konec molitve pri kristjanih.

	1	2	3	4	5	
▶						*
	1	2	3	4	5	6
*	V		S			
18	3	6	13	10	15	7
17	14	8	4	16	17	8
16	18	9	2	1	5	9
15	14	13	12	*	11	10

Pravilna rešitev iz prejšnje številke se glasi: **Alojzij Grozde**.

Na uredništvo ste poslali 24 pravih odgovorov.

Hvaležni smo vam za vaše vztrajno sodelovanje.

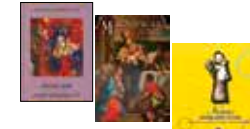
Tokratni nagrajenci so:

1. nagrada: **Lucy Hleb**, Sveta Gora 2, SI-5250 Solkan.
2. nagrada: **Marija Jenko**, Zg. Brnik 75, SI-4207 Cerkle.
3. nagrada: **Barica Sladič**, Slavka Gruma 80, SI-8000 Novo mesto.

Čestitamo!

Rešitve pošljite na uredništvo Brata Frančiška (Ul. škofa Maksimilijana Držečnika 7, SI-2000 Maribor) do 1. avgusta 2018. Čakajo vas naslednje nagrade:

1. nagrada: Christian Gostečnik: Srečal sem svojo družino II;
2. nagrada: Revija Magnificat;
3. nagrada: CD Najditelj izgubljenih stvari

Andraž Arko OFM
Ilustrirala Urša Rožič
INDIJANSKI ŠKOF

Pred dobrimi dvesto leti so se na naših tleh rodili trije veliki Slovenci. Okroglega leta 1800 naš največji pesnik France Prešeren in prvi slovenski svetnik, blaženi škof Anton Martin Slomšek. Tri leta prej pa se je rodil velik božji služabnik, indijanski misijonar in škof Friderik Irenej Baraga. Tudi on bo zaradi svoje predane službe Bogu, kakor upamo, kmalu prištet k blaženim. Toda lepo po vrsti ...

O njem spregovorijo pripovedi in slike, in ko pridemo slikanici do konca, postane Friderik Irenej gotovo naš prijatelj in priprošnjik, v marsičem pa lahko tudi zgled.

Urša Skoberne, ki je ilustrirala slikanico, je zanjo oblikovala tudi posebno pisavo.

format 21 x 30 cm
mehka vezava
obsegi strani 88
cena 6 €

Predstavljeno lahko naročite na naslovu: **Založba Brat Frančišek**
Prešernov trg 4; 1000 Ljubljana; telefon: 01 24 29 314; e-mail: zbf@ofm.si
www.ofm.si/zbf

